प्रजाभिः स परित्यक्तश्चकार कुशलं महत्। अतिवेलं तपस्तेपे दह्यमानः स मन्युना।
ब्रह्महत्यापनोदार्थमपृच्छद्ब्राह्मणान् बहून्। पर्य्यटन् पृथिवीं कृत्स्नां देशे देशे नराधिपः।
तत्रेतिहासं वक्ष्यामि धर्म्मस्यास्योपबृंहणं। दह्यमानः पापकृत्या जगाम जनमेजयः। ५६००
चरिष्यमाण इन्द्रोतं शौनकं संशितव्रतं। समासाद्योपजग्राह पादयोः परिपीडयन्।
ऋषिर्दृष्ट्वा नृपं तत्र जगर्हे सुभृशं तदा। कर्त्ता पापस्य महतो भ्रूणहा किमिहागतः।
किन्त्वयाऽस्मासु कर्त्तव्यं मा माम्प्राक्षीः कथञ्चन। गच्छ गच्छ न ते स्थानं प्रीणात्यस्मानिति ब्रुवन्।
रुधिरस्येव ते गन्धः शवस्येव च दर्शनं। अग्निवः शिवसङ्काशो मृतो जीवन्निवाटसि।
ब्रह्मभृत्युरशुद्धात्मा पापमेवानुचिन्तयन्। प्रबुध्यसम्प्रसुप्तिषि वर्त्तसे परमेऽसुखे। ५६०५
मोघन्ते जीवितं राजन् परिक्लिष्टञ्च जीवसि। पापायैव हि सृष्टोऽसि कर्म्मणेह यवीयसे।
बहुकल्याणमिच्छन्त इहन्ते पितरः सुतान्। तपसा दैवतेज्याभिर्व्वन्दनेन तितिक्षया।
पितृवंशमिमं पश्य त्वत्कृते नरकं गतं। निरर्थाः सर्व्व एवैषामाशाबन्धास्त्वदाश्रयाः।
यान् पूजयन्तो विन्दन्ति स्वर्गमायुर्यशः प्रजाः। तेषु त्वं सततं द्वेष्टा ब्राह्मणेषु निरर्थकः।
इमं लोकं विमुच्य त्वमवाङ्मूर्द्धा पतिष्यसि। अशाश्वतीः शाश्वतीश्च समाः पापेन कर्म्मणा। ५६१०
अर्द्ध्यमानो यत्र गृध्रैः शितिकण्ठैरयोमुखैः। ततश्च पुनरावृत्तः पापयोनिं गमिष्यसि।
यदिदं मन्यसे राजन्नायमस्ति कुतः परः। प्रतिस्मारयितारस्त्वां यमदूता यमक्षये।
इति श्रीमहाभारते शान्तिपर्व्वणि आपद्धर्म्मपर्व्वणि इन्द्रोतपारीक्षितीये पञ्चाशदधिकशततोऽध्यायः ॥ १५० ॥
॥ भीष्म उवाच ॥ एवमुक्तः प्रत्युवाच तं मुनिं जनमेजयः। गर्ह्यं भवान् गर्हयते निन्द्यं निन्दति मां पुनः।
किं कार्य्यं मां धिक् कुरुते तस्मात्त्वाऽहं प्रसादये। सर्व्वं हीदं दुष्कृतं मे ज्वलाम्यग्निविवाहितः।
स्वकर्म्मण्यभिसन्धाय नाभिनन्दति मे मनः। प्राप्य घोरं भयं नूनं मया वैवस्वतादपि। ५६१५
तत्तु शक्यमनिर्हृत्य कथं शक्ष्यामि जीवितुं। सर्व्वं मन्युं विनीय त्वमभिमां वद शौनक।
महानासं ब्राह्मणानां भूयो वक्ष्यामि साम्प्रतं। अस्तु शेषं कुलस्यास्य मा पुराऽभूदिदं कुलं।
न हि नौ ब्रह्मशस्तानां शेषं भवितुमर्हति। स्तुतीरलभमानानां संविदं वेदनिश्चितान्।
निर्व्विद्यमानस्त्वात्मानं भूयो वक्ष्यामि शाश्वतं। भूयश्चैवाभिरक्षन्तु निर्द्धनान् निर्ज्जना इव।
न ह्ययज्ञा अमुं लोकं प्राप्नुवन्ति कथञ्चन। आयातान् प्रतितिष्ठन्ति पुलिन्दशबरा इव। ५६२०
अविज्ञायैव मे प्रज्ञां बालस्येव स पण्डितः। ब्रह्मन् पितेव पुत्रस्य प्रीतिमान् भव शौनक।
॥ शौनक उवाच ॥ किमाश्चर्य्यं यदप्राज्ञो बहु कुर्य्यादसाम्प्रतं। इति वै पण्डितो भूत्वा भूतानां नानुकुप्यते।
प्रज्ञाप्रासादमारुह्य अशोच्यः शोचतो जनान्। जगतीस्थानिवाद्रिस्थः प्रज्ञया प्रतिपत्स्यति।
न चोपलभ्यते तेन न चाश्चर्य्याणि कुर्व्वते। निर्व्विण्णात्मा परोक्षो वा धिक्कृतः सर्व्वसाधुषु।
विदितं भवतो वीर्य्यं माहात्म्यं वेद आगमे। कुरुष्वेह यथाशान्ति ब्रह्मा शरणमस्तु ते। ५६२५
तद्वै पारत्रिकं तात ब्राह्मणानामकुप्यतां। अथवा तप्यसे पापे धर्म्ममेवानुपश्य वै।